

Antisemitisme, een vervlechtingsspatroon ...

Laat me duidelijk zijn. Wij begrijpen de achtergronden maar zijn volstrekt gekant tegen ritueel slachten (halal en koosjer) en elke en dus ook genitale mutilatie. Wij vinden ook dat iedereen die een seculiere wet schendt en dus een misdrijf pleegt moet veroordeeld en gestraft worden. Het is eveneens onaanvaardbaar dat zo iemand zich verschuilt achter een of andere religieuze slachtoffercultus om zich te verschonen, te verrechtvaardigen of te rehabiliteren.

De rekbaarheid van rechtsstaat bereikt echter een breekpunt als diegenen die geacht worden de rechtvaardigheid billijk te laten zegevieren zelf deze seculiere wetgeving overtreden of boycotten zoals de actuele cohabiterende islamofiele oligarchiën in Brussel en Berlijn. Als arrogante leiders hun eigen volk verraden breekt nood wet.

Dit ter inleiding van een objectieve omschrijving van een

gigantisch probleem: de leugenachtigheid van het politiek correcte denken in de politiek en de media, van de hand van een grote Vlaming en échte intellectueel. We verduidelijken dit omdat er ook ontzettend veel valse intellectuelen rondlopen in de lage landen. De congruentie tussen het linkse collectivisme en het islamisme viel ook Wim van Rooy op.

Nazisme en zogenaamd 'islamisme' vertonen een mooi vervlechtingspatroon. Het Reich heet nu het Kalifaat, de islam zoekt Lebensraum (het wil de wereld veroveren) en de verachting voor vrouwen en minderheden is gelijklopend. Komt erbij dat het heersende multiculturalisme ordinair antisemitisch is, zoals ook het nazisme, naast zijn rassenwaan, dat soms was. Dit 'nieuwe' antisemitisme is via Palestina en de invloed van de Arabische wereld volledig geïslamiseerd, en gepalestiniseerde journalisten en culturo's blazen er duchtig hun partijtje in mee door de Israëli's als 'bronnenvergiftigers' en christelijk bloed drinkende onmenssen' (oude en nieuwe stijl) werkelijk van alles de schuld te geven en de Palestijnen, die ondertussen ook helemaal geïslamiseerd zijn (ook het ooit seculier angehauchte Fatah), als nieuwe heiligen te behandelen.

Als synagoges in brand worden gestoken, is dat niet langer reactionair en crimineel maar is het een progressief statement, want pro-Palestijns en anti-Israël. Kortom, de Jood is nog altijd, zoals de antisemiet Henry Ford al beweerde, 'the world's foremost problem', en paradoxalerwijs wordt zijn voortbestaan misschien nog meer bedreigd door de Europese collaboratie met de islam dan door het Europese antisemitisme zelf, dat zijn pact met het Joodse volk heeft verbroken. Ten overvloede: het antisemitisme heeft zich in de loop der tijden vaak verkleed. Vandaag heet het antizionisme, het is geobsedeerd door één land: Israël, en daarmee wordt bedoeld 'de Jood*.

De Verenigde Naties laten de akeligste barbarijen ongemoeid, alleen Israël is de permanente pispaal. Het is trouwens

opvallend: de linkerzijde heeft Israël (een vijftigste van de oppervlakte van Egypte) steeds gesteund toen het evolueerde in socialistische zin. Toen het land echter een andere kant opging en zich moest verdedigen tegen de nuttige idioten van de oemma, de Palestijnen, ging het mis. Men begon de Joden overal opnieuw op een wel erg ongemakkelijke manier te haten en men paste men vaak dezelfde methodes toe als de nazi's: verdraaiing en manipulatie van de feiten, leugens en misselijk makende propaganda.

Deze methodes zijn eeuwenoud binnen de islamitische cultuur en worden nu netjes overgedragen op de westerse politiek correcte meute. De islam, die zijn gelovigen aanzet tot moorden, verkrachten, folteren, brandstichten en in slavernij brengen (lees de boeken die de 'studenten* van het soennitische pausdom Al-Azhar moeten bestuderen), begint zich alleen heftig te roeren als er ergens een omineuze afbeelding van de profeet wordt getoond, maar kijkt elke andere kant op als jonge meisjes als slaven worden verkocht en verkracht.

Als de nieuwe president van Egypte aan Al-Azhar vraagt om de islam te hervormen, dan is er geen enkele westerse leider die hem steunt. Die kennen als theoloog de islam immers als een religie van de vrede. Het tweeduizend jaar oude christelijke en het goed-honderdvijftig jaar oude socialistische antisemitisme waren het portaal naar "het nieuwe geïslamiseerde antisemitisme. Het oude kind kreeg, zoals gezegd, evenwel een pseudoniem: antizionisme.

Dé expert inzake antisemitisme, Leon Poliakov; zei ooit dat de agitatie die al drie millennia gaande is en die in de oudheid bijvoorbeeld antimozaisch was, in de twintigste eeuw antizionistisch zou zijn, en dat het antisemitisme in de eenentwintigste eeuw een voortzetting zou krijgen in nieuwe vormen met nieuwe argumenten. Et voila, de receptuur daarvoor is alweer een tijdje geleden geschreven: gepalestiniseerd links omhelst de antisemitische islam en Hamas, dat Israël wil vernietigen.

In 1937 zei Chaim Weizman al dat hij een Israël zou accepteren ter grootte van een tafelkleed, als de Arabieren dan maar instemden met het recht van bestaan van Israël. Dat is nog altijd niet gebeurd, getuige de vele landkaarten, gefinancierd met geld van verblinde westerse ngo's, die altijd weer opduiken en die Israël zelfs niet meer op de kaart hebben staan, maar die alleen nog van Palestina gewagen. Israël wil best een Palestijnse staat erkennen en wie aandachtig alle voorgestelde internationale en Israëlische plannen daarover bekijkt, zal alleen tot de conclusie kunnen komen dat telkens als Israël erg genereus is (Barak, Olmert, ...), de Palestijnen direct afhaken.

Toch stellen de mainstream media telkens op een perverse wijze het tegenovergestelde vast en lijkt het erop alsof de Palestijnen wel willen, maar de Israëli's niet. Het is de perversiteit ten top gedreven, maar omdat het over Joden gaat, zijn de media best bereid wat te desinformereren, want de mensen zijn hoe dan ook geneigd die Joden toch maar vreemde vogels te vinden, en dat is vriendelijk uitgedrukt. Israël omvat vandaag amper twintig procent van het oorspronkelijke vestigingsgebied zoals dat in 1922 in het Verdrag van San Remo werd vastgelegd en later door de vn bekrachtigd, maar ook dat klein stukje land is voor de (Arabische) moslimwereld te veel. Israël moet van de kaart, letterlijk, maar de westerse mindset wil dat niet weten en keert zich, zoals gebruikelijk gedurende millennia, tegen de Jood.

Waarom bijvoorbeeld is er weinig of geen aandacht voor de Koerden, die met vijfmaal meer zijn dan de Palestijnen, die ook een geschiedenis hebben van meer dan duizend jaar en die ook een eigen staat willen? Of voor de Tibetanen, die wat blij zouden zijn mochten de Chinezen hun geven wat de Joden de Palestijnen willen offreren? Voor iedere Jood in de wereld zijn er honderd moslims, maar voor de wereld is de Palestijnse staat een nieuwe heilige graal. Waarom toch is er altijd en alleen zoveel belangstelling voor de Joden, weinig voor de

Koerden en niet of nauwelijks voor de Tibetanen of het Sahraoui-volk? Waarom is de Jood altijd en immer de slechterik, en de moslim met zijn achterlijke praktijken altijd de goede?

Uit "[Waarover men niet spreekt](#)" van Wim van Rooy. (pag 46-47/636)